

den bestaaende Rets Udvikling i Danmark og til de Anstuelser, som under den have udviklet sig. Maaftæe har jeg taget formeget Hensyn dertil, men det skulde glæde mig overordentlig, om vi kunde gaae videre, end jeg er gaaet; thi jeg erkjender tilfulde, at en yderligere Gjenemførelse i visse Punkter — for hvis Vedkommende Betænkningen peger paa Rævningsinstitutionens Moderland — muligt vilde være mere heldbringende, men jeg tør maaftæe dog udtale, at selv om man ikke gaaer videre, end jeg er gaaet, er Hovedsagen opnaaet, dersom den rette Aand er tilstede hos dem, der fremtræde deels som Sagførere og deels som Dommere, thi i deres Haand er det væsentlig lagt paa en sund Maade at gennemføre Institutionen, og at gjøre det i Aand og Sandhed. Naar det skeer, ville saadanne Bestemmelser, som f. Ex. Muligheden af Undtagelser fra Offentligheden, ikke have den mindste Betydning, thi det vil da staae som en sjelden Undtagelse, at Hemmelighed bliver benyttet, og kun hvor der er sær Opfordring dertil. Det Samme vil jeg sige f. Ex. om det Forhør, som efter Lovforslagene kan optages over den Anklagede; thi det er netop lagt i Dommerens Haand og anvist ham at vaage over, at Forhøret ikke paa nogen Maade faaer en inquisitorisk Charakter. Selv om man nok saa meget i Loven siger, at det ikke maa skee, vil det dog skee, naar den rette Aand ikke er hos Dommeren, og selv om Muligheden ligger i Loven, men den rette Aand er hos Dommeren, vil han ikke benytte en Inquisition. Det er Hovedsagen: At alle Embedsmænd, navnlig da Dommere og Sagførere, ere besjælede af en levende Bevidsthed om, at der skal vises Agtelse for den Anklagedes Ret, at Statsmagtens Ret skal haandhæves, men at alle Hensyn til en retfærdig, upartisk og alsidig Prøvelse skal gjøres gjældende. Naar disse Betingelser ere tilstede, saa troer jeg, at selv om der foretages nogle smaa Modificationer i det System, man i det Hele foretrækker, vil det ikke have nogen Fare. Jeg haaber, at den høitærede Justitsminister vil være istand til at afgive en Erklæring om,

at han fra sin Side snarlig vil gennemføre Institutionen, saavidt det ligger i hans Haand. Jeg troer, at det var en ubillig Anke, der blev fremsat imod den i sin Tid nedsatte Commission. Den har arbejdet med Flid i den Tid, den har været nedsat; den arbejdede ikke længe, men dette var fornemmelig foranlediget ved Forholdene; at den ikke senere kunde arbejde, var, fordi der ikke forelaa noget Stof til Behandling.

A. Sage: Maaftæe jeg turde sige, at jeg gik ud fra, at der har været os meddeelt, at den omhandlede Commission har været til i halvjerde Aar, og jeg troede at kunne regne paa, at den havde arbejdet i den Tid. Den Dplysning, jeg nu fik, er tilstrækkelig for mig, men den har ikke været mig tidligere bekendt. (H. Sage: Jeg har allerede tidligere givet den samme Dplysning!).

Justitsministeren: Jeg tør næsten ansee det overflødigt at afgive den Erklæring, som den ærede Rigsdagsmand, der næstsidst havde Ordet, attraaede. Jeg troer, at en Garanti for, at det, hvorpaa Erklæringen gaaer ud, vil skee, ligger i min tidligere Udtalelse i denne Sag, og jeg skal blot med Hensyn dertil erindre om, at jeg har yttret, at der allerede i Justitsministeriet ligger et Udkast til den herhenhørende Lovgivning, som kun behøver en yderligere Afslutning. Det skal være mig særdeles magtpaaliggende at kunne fremkomme uden Dphold med de fornødne Lovforslag.

Ordføreren: Jeg har med Paafjønneelse hørt den høitærede Justitsministers Udtalelse, der giver et grundet Haab om, at det ikke vil vare længe, inden vi kunne komme til for Alvor at beskæftige os med Sagens Gjenemførelse. Der er neppe Anledning for mig til her at komme ind paa nogen Meningsforskjel med den ærede Forslagsstiller (H. Sage) med Hensyn til de forskjellige Systemer.